

bylo prodáno, a pak stát má nárok na to, aby po převzetí majetku sám mohl rozhodnouti, zda dříví se má prodati, komu, a za jakou cenu, či zda se ho má užítí jinak, a toto právo jeho se smlouvou nesporně omezuje.

Je tedy tento důvod nař. rozhodnutí ve shodě se zákonem, a poněvadž nař. rozhodnutí i o tento důvod samotný opřeno býti může, zamítí nss stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 6270.

Státní zaměstnanci (Podk. Rus): Bývalý uherský stát. úředník, který po převratu byl pro nesložení slibu propuštěn ze služby v republice čsl., jemuž však později byly podle § 6. zák. č. 269/20 přiznány zaopatřovací požitky, nemá vůči čsl. státu nárok na doplatek aktivních požitků za dobu od propuštění do přiznání požitků zaopatřovacích.

(Nález ze dne 1. února 1927 č. 1911.).

V ě c: Ing. Manó V. v B. (adv. Dr. Bart. Bernát z Užhorodu) proti ministerstvu veřejných prací o výplatu aktivních požitků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l byl za býv. vlády uherské vrchním státním inženýrem při stát. stav. úřadě v B. Podle protokolu, sepsaného dne 28. ledna 1920, o převzetí stát. stav. úřadu a jeho personálu do služeb republiky čsl. prohlásil sice st-l, že jest ochoten za určitých podmínek konati dále službu a složit slib republice čsl., byv však vyzván, aby složil slib beze všech výhrad, prohlásil, že bez zajištění vyžádaných podmínek není s to slib složit. Výnosem referátu veř. prací pro Podk. Rus z 30. ledna 1920 byl st-l z důvodu nesložení slibu věrnosti republice čsl. dnem 31. ledna 1920 ze stát. stav. služby propuštěn a byly mu tímto dnem jeho služební požitky zastaveny.

Žádostem st-lovým z roku 1920 a 1922, aby byl převzat do služeb republiky čsl., vyhověno nebylo. Dekretem referátu min. veř. prací ze 6. června 1924 byl dán st-l v důsledku § 6 zák. z 15. dubna 1920 č. 269 Sb. dnem 1. února 1920 na trvalý odpočinek a vyměřeny mu podle zák. čl. LXV:1912 odpočivné požitky, počínaje dnem 1. února 1920. Žádostí z 8. srpna 1924 domáhal se st-l dodatečné výplaty akt. požitků za dobu od 1. února 1920 do 1. července 1924, t. j. ode dne svého propuštění až do konce onoho měsíce, kdy byl st-li doručen dekret o pensionování, a to podle norem, platných pro úředníky čsl. na podkladě zák. č. 541/1919, 222/1920 a 394/1922. Nař. rozhodnutím byla st-lova žádost zamítnuta.

O stížnosti nss uvážil: — — — —

St-l byl za býv. uh. vlády úředníkem úřadu, o kterém stanoví § 1, odst. 1 zák. č. 269/20, že se stal státním úřadem republiky čsl. Úředníci u úřadů těchto ustanovení stávají se stát. úředníky čsl., jak v § 2 cit. zák. výslovně se praví, jen za podmínek vytčených v dalších předpisech tohoto zákona a teprve potom, t. j. jako stát. úředníci čsl., podrobeni jsou zákonům a ustanovením pro státní úředníky v ostatních částech republiky čsl. platným, zejména i předpisům služ. pragmatiky a zák. 541/1919. Z dalších ustanovení zák. č. 269/1920 pak se podává, že úředníci,

kteří chtěli býti definitivně ustanoveni, musili do určité doby podati žádost za své ustanovení (§ 4) a že o tom, zda přihlášení úředníci mají býti přijati, rozhodne příslušný ústřední úřad (§ 6, poslední odstavec).

V daném případě byly všechny st-logy žádosti za ustanovení ve službách republiky čsl. — jak z adm. spisů vidno a jak stížnost sama doznává — zamítnuty. Nestal se tedy st-l stát. úředníkem čsl. Nárok na výplatu aktivních požitků proti čsl. republice podle předpisů, platných pro stát. úředníky čsl., mohl by však st-l s úspěchem vznésti jen tenkrát, kdyby buď výslovným aktem státní správy čsl. byl býval převzat do služeb státu čsl., nebo kdyby předpis zákona některého dával mu nárok takový vůči čsl. státu.

Že st-l do služeb státu čsl. převzat nebyl, bylo již doloženo shora. Že by pak existoval zákon, který by st-li nárok takový vůči čsl. státu udělil, nss neshledal.

St-l jako nepřevzatý úředník býv. státu uherského nenabyl vůči čsl. státu jiného nároku, než na přiznání zaopatřovacích požitků podle § 6 zák. č. 269/1920. Nějaké ustanovení toho obsahu, že úředníci býv. státu uh., kteří žádost za svoje ustanovení včas podali, již proto, že tak učinili, mají nárok na aktivní požitky a zejména i za dobu minulou, ani cit. zákon ani vl. nař. č. 428/1920 k provedení jeho vydané neobsahují. St-l po 31. lednu 1920 ve svém úřadě nezůstal, byv referátem veř. prací pro Podk. Rus ze stát. stav. služby propuštěn, a nemá již proto za dobu kritickou nároku na akt. požitky, bez ohledu na to, zda by podle předpisů uherských, platných před 28. říjnem 1918, jinak nárok na akt. požitky měl či nikoliv.

Zejména nemůže se st-l pro obhájení svého nároku s úspěchem dovolávati předpisu § 12 zák. čl. LXV : 1912, jenž stanoví, že akt. služba stát. úředníka končí posledním dnem onoho měsíce, v němž úředník byl ze služ. svazku skutečně propuštěn, a že toto sprostění v případě, že úředník již nabyl nároku na pensi, nemá se státi dříve, dokud pense nebyla zjištěna a příslušný dekret doručen. V daném případě nelze předpisu toho použítí, neboť ani tím, že st-li dekretem referátu min. veř. prací ze dne 6. června 1924 přiznány byly zaopatř. požitky podle § 6 zák. 269/1920 již ode dne 1. února 1920, nebyl pro sporné mezidobí (od 1. února 1920 do 1. července 1924) založen nějaký služ. poměr st-le vůči státu čsl. a nemohl proto tímto poukazem zaopatř. požitků býti snad ukončen nějaký st-lův dřívější poměr aktivní. Nejde tedy vůbec o případ, o jakém jedná cit. § 12 zák. čl. LXV : 1912. — — —

Č. 6271.

Jazykové právo: * Ve sporech o užití jazyka při soudech a úřadech státních (§ 7 jaz. zák.) řídí se jazykové právo příslušníka jazykové menšiny podle toho, zda věc, která zavdala podnět k jazykovému sporu, vzešla v soudním okrese s kvalifikovanou jazykovou menšinou.

(Nález ze dne 2. února 1927 č. 7380/26.)